

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.

Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121, 1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.

07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.net

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net**Subscripcions:** 902 131 025.**Edita:** Edicions del País Valencià, SA.**Editor:** Eliseu Climent.**Coordinació:** Juli Capilla.**Redacció de València:** Núria Cadenas, Miquel Calvet, Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oteaque i Xelo Tortosa (*Secretària de redacció*).**Redacció de Barcelona:** Bàrbara Amorós, Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milián, Enric Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).**Redacció de Palma:** Miquel Payeras.**Producció:** Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).**Rúbriques:** Francesc Bayarrí, Toni Canís, Albert Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.**Corresponsals:** Pere Codonyan (Catalunya Nord), Guillem Chacón (Franja de Ponent), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marqués (Menorca), Anna Sáez (Lleida), Àlvar Valls (Andorra).**Col·laboradors:** Gemma Aguilera, Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Baianzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Josep Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marqués, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdés, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Alicia Toledo, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.**Col·laboradors gràfics:** Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosa, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.**Disseny:** Enric Satué.**Foto portada:** EL TEMPS.**Arxiu:** Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano (*Documentació*).**Publicitat i promoció:** Salva Martínez i Pepa Alòs (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932 384 262.**Subscripcions:** Quica Sena.**Administració:** Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.**Fotomecànica i impressió:** Rivadeneyra, SA.**Dipòsit legal:** V-853-1984.**Preu a la Catalunya Nord:** 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànica, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La setmana passada Jordi Pujol va anunciar la convocatòria d'eleccions autonòmiques catalanes per al pròxim 16 de novembre. Ho va fer coincidint amb la Diada nacional de Catalunya, un gest simbòlic amb el qual mirava de projectar sobre els electors la imatge de país que desitja per a Catalunya. I ho va fer tot just ara que plega, després de 23 anys al capdavant de la Generalitat de Catalunya. No és ara el moment, ni tampoc el lloc, per a fer valoracions de la tasca feta per un dels polítics més importants que ha tingut Catalunya al llarg de la seua història. Val a dir, però, que Pujol ha estat un dels principals artífexs d'una esquivada, però certament valuosa, recuperació de les llibertats nacionals i dels drets històrics dels catalans. El 25 d'octubre de 1979 es va aprovar en referèndum popular l'Estatut d'Autonomia. Aquesta va ser la primera pedra d'un gran edifici que s'ha anat bastint durant gairebé un quart de segle i que ha fet possible una certa consciència de país, per mínima que siga, i la recuperació d'hàbits d'autogovern plenament legítims i democràtics que una part important dels catalans tenien "oblidats", si més no des dels temps de la República. No cal dir que, en aquest camí cap a l'autogovern, hi ha hagut pèrdues, però els guanys han estat valuosos i, sobretot, s'ha aconseguit afermar una concepció descentralitzada de l'estat que difícilment podrà fer marxa enrere. Tot plegat es va produir dins d'un context en què, per sort per a Catalunya, va prevaldre el consens.

Però no és aquest precisament el clima polític que es respira ara. Des de Madrid bufen vents d'involució que ens remeten a èpoques passades. El govern popular ha engegat una croada amb l'únic objectiu de paraitzar o entrebancar al màxim les propostes de reforma estatutària que tots els partits catalans —exceptuant-ne el PP— han proposat per a Catalunya. No debades, el nomenament de Julia García-Valdecasas com a ministra d'Administracions Públiques apunta en aquesta direcció. A Catalunya, però, totes les forces polítiques, amb l'excepció del PP, tenen clar que la reforma de l'Estatut és necessària. El grau de profunditat i la velocitat de les propostes de reforma estatutària són diferents, i directament proporcionals a les diverses sensibilitats polítiques catalanes que tenen representació al Parlament. Però totes coincideixen en un horitzó comú: el reforçament de l'autogovern. El partit, o els partits, que resulten vencedors després del 16-N, han d'assumir el compromís de dur a terme el que han anunciat a bombo i platerets durant la campanya i la precampanya electoral. Des del 16-N, el Govern de Catalunya té l'oportunitat històrica de desenvolupar un nou procés constituent que s'acaba d'encetar, de fer possible la reforma d'un Estatut que ha estat útil per a Catalunya, que li ha reportat beneficis considerables però que ha quedat definitivament obsolet i que impedeix un major aprofundiment de valors democràtics que han estat i són reconeguts pel dret internacional, com són els principis de sobirania i el dret a l'autogovern. És ara, per tant, el moment de reblar el clau d'un procés necessari, legítim i netament democràtic.

Als nostres lectors

Què son les sectes destructives? Els mitjans de comunicació en donen notícia únicament quan es produeix una desgràcia: un suïcidi col·lectiu, algun cas d'abús a menors, tràfic d'armes o de drogues... A casa nostra hi ha al voltant de 150 grups sectaris que arrosseguen vora 50.000 seguidors. La lluita contra aquests grupuscles alienants i de manipulació mental ensopega, però, amb un marc legal, el de les lleis espanyoles, massa encotillat i obsolet, que acaba emparant pràctiques que destrueixen la integritat moral, i fins i tot física, dels qui es deixen enxampar per la veu messiànica d'algun líder carismàtic i sense escrúpols. El periodista i sociòleg Roger Pascual ha fet el primer estudi sobre sectes destructives dels Països Catalans, *L'ombra de les sectes. Guia bàsica de grups de manipulació mental* (Llibres de l'Index), que apareixerà pròximament a les llibreries.

Juli Capilla, coordinador